

tisti politiki, ki trdijo, da je nemir nastal v državnem zboru radi tega, ker se je vpeljala peta volilna skupina. Ne poslanci iz te pete kurije so sovražni Slovanom in nasprotni jezikovni ravnopravnosti, temveč oni poslanci so zadrževali delovanje državnega zbora, ki zastopajo le majhno število nemškega prebivalstva, ker jih grozno boli, da nimajo več v rokah popolne nadoblasti čez Slovane. Če se toraj državni zbor razpusti in na podlagi zdajšnje krivične volilne postave izvoli nov državni zbor, bomo tam, kjer smo bili dosedaj. Upati pa je, da se razmere v državi zboljšajo le takrat, če se odstrani sedajšnji krivični red in se voli na podlagi splošne, direktne in tajne volilne postave.

Delavcev ni!

(Iz Savinjske doline).

Po mnogih krajih na Slovenskem je po leti na kmetih večna tožba, da se delavci ne morejo dobiti. Nedavno sem videl pri gospodarju, ki se je drugače držal še precej stare šege, lepo novo mlatilnico. Prašal sem ga: »Kako pa to, da ste tako mlatilnico kupili?« »E saj ni delavcev dobiti«, mi je odgovoril; »za-tó sem jo kupil, da se delo hitreje naprej spravi«. In na enak način, da delavcev ni dobiti, bi mi v Savinjski dolini še mnog gospodarji tudi okrog dobili mlatiče iz spodnjih krajev, zlasti iz kozjanskega okraja. Poleg dninarjev ni dobiti tudi hlapcev in dekel. Znan mi je kmet, ki ima večje posestvo, pa celo leto ni imel deklet, ker je ni mogel dobiti. To so žalostne razmere! Če bo šlo tako naprej, čez nekaj let na kmetih res več ne bo dobiti najpotrebnejših delavcev.

Ljudje pravijo: vedno več ljudstva je na svetu, a vedno manj delavcev. Kako je to?

To ima pač več vzrokov. Že stariši sami imajo to navado, da odredé otroke, če le morejo, za kako drugo delo, samo za delo na polju ne. In tudi otroci sami za delo na polju večkrat nimajo nobenega veselja. Se jim zdi pač »pregmajn« kmečko delo. Za-to se gredo mladi fantje učiti vsakovrstnih rokodelstev in obrtnije. Je že prav, da se gredo učiti, toda stariši bi morali malo bolj paziti na tó, h kakim mojstrom dajo svoje sinove v delo. Kolikokrat se najpridnejši fantje pri slabih mojstrih in v slabi tovaršiji pokvarijo! Izgubé vero, izgubé vse vzore in tudi veselje do dela. Slednji dan lahko srečamo na cestah polno takih izpridencev, ki hodijo od »postajališča« do »postajališča« ter pravijo, da

dela iščejo. A v resnici se jim delati ne ljubi, ker tam po sencah polegajo med tem, ko kmet nima delavcev.

Jednako je pri deklicah. Prej kot možno se gredo učiti šivanja, nekatere takoj po izpolnenih šolskih letih, nekatere malo pozneje. Druge hodijo delat v tovarne, tretje služijo v mestih. K vsemu temu jih vleče zlasti večji zaslužek, manjše trpljenje in »nobel« — življenje. Pač pleti in žeti na polju je »pregmajn«. Toda uboge revice, kolikokrat se strašno goljufajo! V tujini, zlasti v mestih zaupajo raznim navideznim prijateljem, se lepše oblačijo, zapravljajo denar ter se na duši in na telesu spridene vračajo nazaj v rojstveni kraj — v žalost in sramoto starišem in vsem sorodnikom. Kaj pomagajo velike plače, ko si pa redkokdaj kaj prihranijo! Zname so mi ženske, ki so po 20, 30 let bile v tujini ter so imele lepe službe, a poslednjič so prišle domov popolnoma propale in — občine so jih morale rediti. O ljube matere slovenske, pazite in zopet pazite, kam in h komu gredo služiti vaši otroci. Boljše je v domovju jesti ovsen kruh in nepokvarjen ostati, kakor pa v mestih imenitno, razkošno živeti in poštenje, največje hogaštvo, izgubiti.

Zlasti občutno pa je v današnjih časih za kmeta tó, da odrastli moški, zlasti fantje pri najboljši moči zapuščajo domovje ter gredo po svetu dela iskat. Nekateri gredo v Ameriko, drugi v rudokope na Vestfalsko. Kaj pa jih vleče proč od doma? Večji zaslužek in krajši delavni čas. Ni dolgo tega, kar sem govoril z fantom, ki mi je rekel, da pojde na Prusko v rudokop. Rekel sem mu, naj rajše ostane doma in gre služiti za hlapca. A on mi je odgovoril: premalo zaslužim. Res ljudje na tujem velikokrat mnogo zaslužijo, a pomisliti je treba tudi, kolike nevarnosti so združene z istim delom. Marsikomu pa vsi veliki zaslužki nič ne pomagajo, ker vse zapravi in zapije. In ko enkrat vse svoje moči izrabi, potem pa pride domov in občina redi me! Prašajte občine, če ni to gola resnica! Vsak človek, ki pošteno dela in varčno živi, si bo doma kaj prihranil ter nikoli ne bo stradal kruha. Kdor pa v tujini išče velikih zaslužkov, naj jih išče in tudi najde, a gleda naj, da enkrat ne bo domači občini v nadlego.

Nasledek tega, ker delavcev primanjkuje, je tá, da so zelo dragi. Plačila poslom in dninarjem so dandanes v mnogih krajih še enkrat tako visoka kot so bila pred 30. ali 40. leti. In to gre še vedno dalje. Zadovoljnosti pa je vendar v kljub visokim plačilom dandanes 3krat manj kot je je bilo pred 30 leti.

Ta selitev delavnih moči v tujino ima žalostne posledice tudi v verskem in narodnem oziru. V tujini navadno nimajo nobenega ali vsaj ne urejenega duhovnega vodstva in zato zaidejo v slabe tovaršije, postanejo zagrizeni socijalni demokratje, živé v divjem zakonu ter izgubé sčasoma ves verski čut. O tem bi lahko mnogo povedala marsikatera jokajoča mati na Slovenskem.

Istotako se cepijo naše narodne moči z izpeljevanjem v tuje dežele. Slovenec, ki se stalno naseli na Nemškem ali v Ameriki, je izgubljen za celokupen narod slovenski. Toda, če izseljenec še čuti slovenski, njegovi otroci so navadno že tujci, če ne nasprotniki. Naša narodna posestva, biseri slovenske zemlje, na tak način prehajajo v roke tujcem, pri nas se naseljujejo nemški in laški obrtniki in trgovci. Če tujci pri nas shajajo in večkrat dobro shajajo, zakaj bi pa Slovenci ne mogli? Za-tó si vendar že enkrat izbijmo iz glave to neumno misel, da je le na tujem vse dobro, a doma vse slabo. Kolikor možno pač doma ostanimo, skupaj držimo ter složni bodimo po geslu naših krščanskih pradedov!

Da bi se te razmere zboljšale, bi lahko veliko uplivali učitelji in duhovniki. Za-to naj ljubo sloven. deco vedno in vedno navdušujejo za rojstveni kraj, za srečo v domači vasi, za premilo slovensko domovino in za delo naših prednikov, ker Vodnikove besede še dandanes veljajo:

Sloven'c, tvoja zemlja je zdrava,
Za pridne nje lega najprava.

Politični ogled.

Kaj se bo zgodilo? Vlada in politiki se zopet na Dunaju resno posvetujejo, kako bi mogli narediti red v naši državi. Državni zbor noče delovati, a brez državnega zbora je težko vladati. Ugiba se marsikaj, kako se misli vlada izviti iz zagate, toda določenega, gotovega še vendar nihče ne ve. Le bati se je, da se bo cela stvar zasukala nam Slovanom na škodo. Jugoslovanski poslanci nimajo sedaj v teh odločilnih dnevih nobenega moza na Dunaju, ki bi naj uplival na razvoj posvetovanj v ugodnem smislu ali pa vsaj neposredno motril vsa posvetovanja in pogajanja. To je napaka, ki je neopustljiva.

Avstrijski socialdemokrati nemške narodnosti zborujejo te dni v Gradcu po svojih odposlancih. Židovsko vodstvo mora čuti marsikatero gorko. A židje se izgovarjajo, da jim dajo na Dunaju preveč opraviti

peljati ven v tako deževnem vremenu! Sedaj pa še naj kdo trdi, da v ženskah ni velikanske strasti do teh cunj!

Ona me ni spoznala in jaz sem se skrbno zavijal v svoj plašč, ki je bil umazan in poleg tega še stare mode. Sedaj nosijo plašče z dolgimi vratniki, a jaz sem imel dva kratka drugega na drugem; tudi sukno ni bilo (dekatovano) zlikano. Njen psiček, ki ni mogel skočiti na prag modnega magacina, ostal je na ulici. Kličejo ga — Medžji.

Jedva sem prebil takó kako minuto, kar zaslišim nakrat nežen glasek: »Dober dan, Medžji!« Kosmata kapa! Kdo govori to? Ozrl sem se in videl pod dežnikom iti dve gospe: jedno staro, drugo mlado; onidve sta že prošli mimo; tik poleg mene pa se zglesi zopet: »Grdo od tebe, Medžji!« Kaj vraga! videl sem, da se je Medžji povohavala s psičkom, ki je šel za gospema. »Glej«, sem rekel sam sebi, »tega mi je že dosti! Sem-li pijan?! Ne, kaj takega pripeti se mi brž redkokdaj.«

»Ne, Fidel, ti brez vzroka tako sodiš« videl sem sam natanko, da je izpregovorila Medžji, »bila sem, hav, hav! bila sem hav, hav, hav! hudo bolna!«

O ti pesek ti! Priznati moram, da sem se močno začudil, zaslišavši jo govoriti po človeški. No, potem, ko sem vse to pretuhtal

do dobra, nehal sem se čuditi. Saj se je pripetilo na svetu že mnogo sličnih primerov. Na Angleškem, pravijo, priplavala je riba, ki je spregovorila dve besedi v tako čudnem jeziku, da se učenjaki trudijo že dve leti ž njih razlago, a še dosihdob niso razkrili ničesar. Čtital sem tudi v časopisih o dveh kravah, ki sta prišli v štacuno in zahtevali funt čaja. Ali, priznam, mnogo bolj sem se začudil, ko je Medžji rekla: »Jaz sem ti pisala, Fidel; gotovo Polkan ni prinesel mojega pisma.« Da bi ne dobil svoje plače! — v svojem življenju nisem še slišal, da zna pes pisati! To me je osupnilo. Odkrito povem: nekaj časa sem začel sem videti slišati take reči, kakoršnih še nikdo ni niti videl ni slišal.

»Hočem vendar«, rekel sem sam pri sebi, »iti za tem psičkom, da zvem, kaj je in kaj misli.« Odprl sem svoj dežnik in odpravil se za obema gospema. Prišli ste v Grahove, krenili v Meščanske, odtod v Mirzarske ulice ter konečno dospeli h Kokuškemu mostu, in obstali pred velikim hramom. »To hišo poznam«, rekel sem sam pri sebi, »to je Svjerkov hram.« Čudna zidina! Kako različni ljudje živé v njej! Koliko kuharic, koliko tujcev! In naši kolegi uradniki čepé notri, kakor psi drug na drugem. Tam je tudi jeden mojih prijateljev, ki dobro piska

na trobento. Gospe ste šle v peto nadstropje. »Dobro«, sem mislil, »sedaj ne pojdem gor, ali zapomnim si kraj in pri prvi priložnosti, ko idem mimo, porabim priliko.« (Dalje.)

Smešničar.

Skopuh. Veran: »Kako napraviš, da ne daš nikdar beračev ubogajme?«

Žid: »Vidiš tako! Pri sebi imam vedno srebrn goldinar. Če me berač poprosi ubogajme, potegnem oni goldinar ter mu ga pokažem, rekoč: »Ali mi moreš menjati ta goldinar?« Če berač odgovori, da ne, rečem mu: »Škoda! Rad bi ti bil kaj podaril, pa nimam drobiža!« Če pa berač reče, da mi lahko menja, tedaj zagrmm nanj: »Tako! Goldinarje menjuješ, pa beračis? Sram te bodi! Tako se odkrižam vsakega!«

Samosvoja obsodba. Žid jezdi na oslu po vasi. Ko vidi, da ga gledajo otroci in tudi nekateri odrasli ljudje, reče jim: »Kaj me gledate? Ali še niste nikdar videli osla?«

Nedovoljeno veselje. Žida so imeli obesiti. Ko pride žena zadnjič k njemu v zapor, vpraša ga, ali ne bi smeli biti otroci vpričo, ko ga obesijo. Obsojenec odgovori, da ne. Ljubeznjiva žena pa reče nato: »To se že vidi na tebi! Tak si bil vedno. Če bi ubogi otroci užili res kaj veselja, ne privoščiš jim ga!«

krščanski socialci. Tudi socialdemokraske ženske se kažejo nezadovoljne, ker jih gospodje socialdemokrati premalo upoštevajo.

Preosnova volilne pravice. Katoliško-narodna stranka na Kranjskem je izjavila, da je za občno, neposredno in jednako volilno pravico. Ta izjava je našla tudi na Slovenskem mnogo nasprotnikov. Mi pa smo bili že od nekdaj za takšno volilno pravico.

Hrvatski katoliški shod se je včeraj končal. Bil je jako dobro obiskan. Kot govorniki so se pridobili večinoma možje posvetnega stanu, kar bi bilo tudi o katoliških shodih pri drugih narodih želeli. Na hrvatskem katoliškem shodu so se storili za narod potrebni in koristni sklepi. Da bi le Hrvati začeli tudi po teh sklepih delati. Hrvati imajo veliko napako, da mnogo govorijo, a malo delajo. Zato pa imajo v politiki prvo moč madžaroni, v gospodarskem oziru pa židje.

Beneški Slovenci laški kraljici. Beneški Slovenci so poslali meseca avgusta laški kraljici slovanske krvi, Jeleni, naslednjo spomenico: Nj. Veličanstvu kraljici Jeleni! Na tem skrajnem iztočnem robu italijanskega kraljestva živi po dolinah Režije in Nadiže okoli 40.000 Slovencev, kateri prinašajo k nogam Vašega Veličanstva skromno prošnjo, da bi Vaše Veličanstvo izvolilo ozreti se na naše tužno moralno stanje in ga tudi upoštevati. Žalibog, Vaše Veličanstvo! Nam ni sreča mila, da bi v naših cerkvah mogli slišati besedo božjo v materinem jeziku, a tudi našim otrokom ni dana prilika zahajati v šole, v katerih bi se jih učilo v ljubljene materinščini. V takih težnjah se obračamo do Vašega Veličanstva, da bi se Isto ljubeznivo spomnilo nas zapuščenih Slovanov, državljanov italijanskih, katere zanemarija vlada italijanska. V žilah Vašega Veličanstva se pretaka milosrdna slovanska kri in Vaše plemenito srce ne ostane brezčutno ob naši vroči prošnji, katero polagamo pred Vaš prestol v sinovski udanosti. To, česar prosimo, je za nas življensko vprašanje, a za vlado italijansko spriča bi bila pravičnost. Prosimo torej Vaše Veličanstvo za naše cerkve in šole duhovnov in učiteljev slovenskega jezika. Nadajoč se, da naša ponižna prošnja najde milost pred prestolom Vašega Veličanstva, upamo enako, da tudi slavna italijanska vlada poskrbi, da se naši opravičeni želji ugotovi v celem obsegu. Vašega Veličanstva ponižni državljani. Sv. Peter ob Nadiži 1. avgusta 1900.

Vojska na Kitajskem. Mednarodne čete so dospele v mesto Peking in je zasedle. Toda Rusi hočejo sedaj, naj čete ostavijo prestolno kitajsko mesto, kajti le na ta način si bodo pridobila zastopstva tujih držav zaupanje pri kitajski vladi in kitajskem narodu za svoja mirovna pogajanja. Ali bodo vse države pritrdile predlogu Rusije, še je jako dvomljivo. Gotovo se bo upirala Nemčija, ki noče miru, ampak maščevalni boj. Nevarnost je torej zelo velika, da se med države vseli popolnoma nejeдинost glede postopanja na Kitajskem, kar lahko povzroči tudi vojske.

Dopisi.

Iz Ormoža. (Slomšekova slavnost). Slomšekova slavnost, ki jo je priredila čitalnica ormoška dne 26. avgusta uspela je sijajno. Vrtni prostori gosp. Kalchbrennerja bili so natlačeno polni. Bilo je gotovo nad 600 udeležencev. Samo zastopnikov bratskega nam naroda hrvaškega šteli smo nad 200, med temi kakih 20 duhovnikov. Res, pri Hrvatih se moramo učiti, kako se morajo slaviti veliki močje svojega naroda. Da nam kažejo bratsko svojo ljubav, kakor so se izrazili hrvaški govorniki, dohiteli so v Ormož v tolikem številu. Naši vrli okoličani bili so zastopani v impozantnem številu, istotako ostali okraj. Iz Sv. Tomaža pripeljali so se pod vodstvom župana gosp. Ivana Škrleca ta-

mošnji udeležniki na osmih vozeh, ki so bili okrašeni z narodnimi zastavami. Po večjih deputacijah bili so zastopani Ptuj, Središče, Ljutomer. Videli smo tudi našega bivšega občje priljubljenega gospoda Gartnerja sedaj kapelana v Hočah.

Pevske točke izvršile so se precizno ter so se morale skoraj brez izjeme ponavljati. Ormoška čitalnica ima v gospodu Domicijanu Serajniku izbornega kapelnika, kateri požrtvovalno in neutrudno vodi pevski zbor. Trud dobil je ta dan laskavo priznanje. Slišali smo pohvalne besede od navzočih pevcev društva »Vila« iz Varaždina, kar služi pevskemu zboru ormoške čitalnice in kapelniku v čast.

Godbene točke izvajala je godba požarne brambor ormoške okolice, ktero istotako vodi gosp. Serajnik. Naša požarna bramba je naš ponos! Povsod in pri vsakej priliki pokazala je požarna bramba svoje narodno lice, ter se istotako vdeležila Slomšekove slavnosti korporativno. Z veseljem bležimo, da kaže njeni godbeni odsek od veselice do veselice napredek, kar je sad pridnosti godcev in njihovega kapelnika. Slavnostni govor imel je gospod Rajšp. Slišali smo ga govoriti ob raznih priložnostih ter slišali o njem vedno isto sodbo, da je izboren govornik. To sodbo opravičil je tudi tokrat. Res, kaj je bil Slomšek svojemu narodu? Bil je slovenski škof, narodov učitelj in voditelj. To je dokazoval in dokazal govornik v svojem temeljitem govoru.

Po končanem koncertnem vspredu govorili so razni hrvaški govorniki. Dr. Magdič iz Varaždina je izrekel v imenu Hrvatov zahvalo ormoški čitalnici, ki je priredila tako lepo svečanost. Gospod Dogša profesor veronauka iz Zagreba, domačin iz Središča slavil je v zanosnih besedah slovenski narod, slikal krivice, ki se mu godijo že od nekdaj ter pozivljaj navzoče naj ostanejo zvesti svojemu narodu. Vlač. g. Šašel, župnik iz Sv. Barbare na Hrvaškem spominjal se je mej burnim odobravanjem 50letnice, odkar je Strosmajer škof v Djakovu. Kar je bil Slomšek slovenskemu, to je Strosmajer hrvaškemu narodu. V krasnem govoru slavil je zasluge teh dveh narodnih prvoboriteljev!

Da končamo! Slomšekova slavnost čitalnice ormoške utrdila je zopet vezi mej nami in našimi hrvaškimi brati, navdušila nas je, da se borimo in delamo v Slomškovem duhu za svoj narod.

Bratom Hrvatom pa kličemo: Na svidenje pri petindvajsetletnici Vaše dične »Vile« v Varaždinu.

Iz Slov. goric. Potujoč po lepih Slov. goricah izvem, da lenarški trgovec Jožef Sedminek usiljuje svojim kupovalcem posamezne liste »Štajarca«. Temu trgovcu pač prav odkrito povemo, da je zanj jako kočljiva stvar, ako razširja v slovenskem trgu časnik, ki sovraži našo narodnost in blati našo vero!

Tudi k Sv. Bolfenku je prišel »Štajarc« staviti kmetom limanice. A vrli Bolfenčani so ga zapodili, da je capljaj čez drn in strn nazaj v svojo lužo. Vendar najdem ta izrodek časnikarski pri bolfenskemu krčmarju Ignaciju Gomziju! Nedavno je bil v tej gostilni naroden shod! A sedaj se mi upa ta mož še »Štajarca« zagovarjati! Je-li to nevednost ali nemškutarska baharija, ne vem. Vem pa, da je skrajno neumestno in da je takšen narodni župan za naše čase nemogoč.

Bralnega društva pri Bolfenku ni! Zakaj ne? Sv. Andraž ima razvito bralno in izurjeno pevsko društvo. Oboje je ustanovil in razvil domači nadučitelj, gospod J. Strelec. Gospod učitelj Majcen pa je vodja slovenske narodne godbe, tamburanja in poveljnik požarne brambe s slovenskim poveljevanjem. Slava obema gospodoma. Božji blagoslov je narodno učiteljstvo.

Tukajšnji gostilničar Rola je tudi naročnik »Štajarca«. Pravi, da je nekako odvisen od ptujskih Nemcev. Pomagajte mu! Ker potujem dalje, prihodnjič od drugod!

Od Sv. Urbana nad Ptujem. Dve nedelji zaporedoma smo obhajali pri nas slo-

vesnosti, ki sta bili v resnici za Urbanjčane dneva radosti in srčnega veselja. Dne 12. avgusta je daroval Vsemogočnemu prvo sveto mašo naš domačin Vinko Poljanec. Slovesnost se je vršila v najlepšem redu in veličastno, pri sveti maši je prav lepo popeval moški zbor gospodov učiteljev in drugih gospodov iz bližine. Zbralo se je na tisoče vernega ljudstva iz domače in iz sosednih far, da skaže svojo čast in spoštovanje novomašniku, ki si je Koroško zbral za svojo domovino. Tam naj deluje uspešno za duševni in telesni blagor naših bratov, slovenskih Korošcev. Prav izborno je ob tej priliki pridigoval vlač. g. Šuta, župnik pri Sv. Marjeti. Cerkveni govor je bil času in našim urbanjskim razmeram prav primeren. — Teden pozneje pa smo obhajali tudi mi na najlepši način slavnost stoletnice Slomšekovega in sedemdesetletnice cesarjevega rojstva. Cerkveni govor je govoril omenjeni gospod novomašnik. Kazal je najprej v jedrnatem in navdušenem govoru, kaj je bil našemu slovenskemu ljudstvu veliki Slomšek kot duhovnik in škof. Bil je najboljši učitelj našega ljudstva, njegove gosli so svirale najlepše pesmice! Posebno pa mora ravno urbanjsko ljudstvo biti hvaležno Slomšku, ker je proslavil v svojih spisih jednega najimenitnejših urbanjskih duhovnikov, namreč Leopolda Volkmerja, slavnega pevca Slov. goric. Na urbanjskem pokopališču, tam gori na Ostrovcu počiva že od l. 1816 ta slavni mož, kateremu je Slomšek sam postavil najlepši spomenik v svojih »Životopisih«. — Spominjal nas je g. govornik ob tej priliki tudi cesarjeve sedemdesetletnice. Mojsterski nam je pokazal, zakaj da ravno naš cesar zasluži naše spoštovanje, zvestobo in ljubezen, ne samo kot vladar, temveč tudi kot kristjan, ki daje najlepši vzgled verskega življenja svojim državljanom.

Tako smo tedaj tudi mi Urbanjčani dostojno slavili Slomška in vladarja. Vršila se je vsa slovesnost samo v cerkvi; pri Sv. Urbanu namreč nimamo nobenega društva, ki bi nam priredilo, kakor po drugih krajih, Slomšekovo ali cesarjevo slavnost. Urbanjska fara, ki je rojstni kraj toliko slavnih slovenskih mož, gospodov posvetnega in duhovskega stanu, ona spi. Oj ti Sveti Urban, kako si ti narodno zaspan! Priznati in naznaniti moramo žalibog svetu, da so malokje tako slabe razmere, kakor pri nas. Od nekdaj veje sapa, sovražna veri in duhovnikom, v narodnem oziru pa smo itak že dolgo časa na jako slabem glasu. Vrh tega še se nahaja v naši fari mnogo ljudi, katerim postaja »Štajerc« jedini evangelij. Pošteno, versko in zavedno slovensko ljudstvo pošilja »Štajerca« nazaj, še papirja njegovega ne mara. To so Vam ljudje pri Sv. Urbanu! Tisto kašo, ki je nočejo jesti drugi ljudje, ker je okisana, prav hlastno požirajo naši zaglavljači. Za danes dovolj. Prihodnjič Vam naznanimo nekaj o delovanju naših »narodnjakov«. Tedaj: Na veselo svidenje!

Iz Šmartna pri Slovenjgradcu. V soboto, dne 18. avgusta slavila je nadžupnija Šmarska 70letnico presvitlega našega cesarja prav sijajno. — Gromenje topičev naznanjalo je na predvečer občinstvu to slavnost. Po »Ave Mariji« razsvetlila se je šola z mnogobrojnimi lučmi in lampijoni, da se je žar visoko v zraku odseval; po hribih plamteli pa so kresovi. Na rojstni dan našega presvitlega cesarja zaplapolala je cesarska zastava visoko iz šolskega poslopja, okoli katere se je mladina, veselja žarečih lic zbiralala ter željno pričakovala odhoda na bližnji Homec k Materi božji. Zvonovi zapojejo, mladina pa vesela koraka pod zeleno-belo zastavo ozaljšano s črno-rumenim trakom in pokanjem možnarjev na hribček, kjer se je služila sv. maša. Marsikateremu navzočih so zaigrale solze radosti v očeh, ko sliši mili glas mladine: »Pred Bogom poklekimo, povzdignimo srce!«

Po sv. maši podali so se zastopniki občin, kraj. šolsk. sveta in učiteljstva k občje pri-